

Publicerad 2018-04-04 18:13 av Kungskobran

En seglats till Gotska Sandön

Vi lämnade Nynäshamn vid 23 tiden i slutet av Augusti för att angöra Gotska Sandön i dagsljus.

Vädret var klart med svag Sv vind, SMHI hade utlovat vackert väder med svaga till måttliga vindar vridande från Sv till V.

Jag och min fru , det var bara vi två, turades om att sitta uppe och styra och sova så att vi inte skulle bli utmattade av sömnbrist.

Segling på natten är speciellt, man inser hur liten man är och fullständigt i händerna på naturens krafter, jag älskar att sitta och titta på havet och himmeln när man kan se hela stjärnhimmeln i all sin prakt långt från alla ljusföroreningar.

Tystnaden det svaga porlande ljudet av vattnet mot skrovet , det låter som musik, lyhördheten mot minsta förändringar, ett lite kraftigare plask, vad var det?

Spaning , ibland syns på mycket långt håll ljuset från ett fartyg, fram med kikaren rött ljus på babords sida grönt på styrbords är den på väg mot oss eller från oss eller på kollisionskurs?

Kikade ner i ruffen, min älskling hade tydligen somnat , hennes låga hår låg utspritt över kudden, allt vilade frid.

Jag rörde mig så tyst som möjligt och undvek att slamra med skotning och segeltrimning, alla ljud blir starka i tystnaden, det är inte alltid så lätt att somna i en segelbåt under gång.

Det började ljusna vid horisonten och sakta steg solen upp ur havet, den speglade sig i vattnet , röda strimmor på himmelen skiftande snabbt till gult och orange, det var magiskt, en ny dag hade börjat.

Plötsligt dök ett yrvaket huvud upp i ruffluckan, hur går det? är du trött?

Nej inte så farligt, men jag borde försöka sova några timmar i alla fall sade jag.

Efter en stund så kom hon upp , det är samma kurs 135° grader, ett fartyg har jag sett men det var på väg ifrån oss ,efter en snabbpuss gick jag ner och lade mig, kröp ner i hennes koj på läsidan , den var varm och skön.

Vet inte hur länge jag sovit men vaknade av att det slamrade , stack upp huvudet ur ruffenluckan , hur går det, bara bra men vinden har vridit mot väst och ökat så jag fick gippa och skota om.

Hur känner du dig älskling, lite trött men annars fint.

Tittade på klockan , hade sovit nästan 4 timmar, kände mig utvilad och pigg.

Klädde på mig tog en kopp kaffe och macka.

Klev upp, och kollade runt, farten hade ökat till ca 5,5 knop efter att under natten stundtals bara hade varit bara 2.5-3 knop.

Jag tog över rodret, jag går ner och lägger sade hon , min älskade, kram puss, vi har nog bara några timmar kvar innan vi ser land, väck mig då är du snäll.

Efter ca tre timmar skymtade land, men det var långt kvar ännu.

Gotska Sandön har ingen hamn, man får ankra upp utanför och ro in till land med dingan.

Ön är trekantig och det finns inte något bra skydd mot vågor och vind från något håll.

Vi närmade oss nu och jag stack ner huvudet i ruffen och hojtade, vi närmar oss land det är bara ca 1 timme kvar, ett svagt ljud hördes från kojen, ok jag kommer upp om en stund.

Vinden hade ny vridit mot nord och den bästa län var då på öns sydsida vid Franska bukten .

Det gick fort den sista biten, vi tog ner förseglet och seglade långsamt in mot land , ca 300 m från land fällde

vi ankaret , vi hade läst att sandbotten utanför Gotska Sandön kunde vara ganska hård så vi använde vårt största bruce ankare som brukar ge bra fäste.

Klockan var redan 11 solen stod högt på himmelen , vädret var underbart, åt norr såg vi den låga tallskogen och kritvita stranden , det såg lockande ut, åt andra hållet ett blått hav så långt ögat kunde se, det var magiskt.

Vi var vrålhungriga ,ingen orkade laga någon mat så vi öppnade en burk med Gulasch soppa, den är utmärkt i synnerhet om man kryddar upp den lite.

Det smakade utsökt, all mat efter en långseglats smakar bra.

Varsin snaps, öl och hård macka med ost därtill så mådde vi underbart , lade oss på var sin koj för att sova. Efter ett par timmar vaknade jag med ett ryck, viskade i hennes öra, hon var halvvaken, jag roar in till land och kollar.

Vår dinge var av aluminium ganska liten och rank, vi hade en liten 2Hk motor men tog bara fram den om vi skulle köra några längre sträckor.

Rodde försiktigt in till stranden, ville inte störa fågellivet, allt var tyst och lugnt , nästan kusligt.

Ryska kyrkogården låg bara några hundra meter från stranden , det var spöklikt att passera den , ett 20 tal ryska sjömän ligger begravda där efter förlisningen av örlogs ångklippern Wsnadik.

Jag fortsatte längre in i den krokiga glesa tallskogen, plötsligt hörde jag ett ljud från luften, något swischade förbi, fortsatte en bit till in i skogen,

plötsligt hörde jag det svischande ljudet bakifrån igen, lyfte upp händerna över huvudet rent instinktivt och kände hur det stack till ,en svart fågel lyfte upp i luften framför mig och vände om för ett nytt anfall bakifrån.

Jag sprang så fort jag kunde till närmsta träd och gömde mig bakom det, träden var mycket smala men gav ett visst skydd.

Nu nöjde sig den svarta fågeln med skenanfall, den flög rätt emot mig och men väjde undan i sista minuten för att inte krocka med trädet.

Att jag skrek och skrånade och viftade brydde den sig inte ett dugg om.

Hur skulle jag ta mig helskinnad till stranden och jollen?

Tittade mig omkring efter någon gren eller pinne, såg en ligga en bit bort.

Direkt efter ett anfall sprang jag så fort jag kunde till pinnen som låg under tallen, hann nätt och jämt fram då den svarta fågeln och en till gjorde en stört dykning mot mig, nu stod jag tätt intill trädet och viftade dessutom frenetiskt med pinnen så dom kom inte åt mig.

Det hade nu dykt upp flera fåglar , dom var alla svarta och väsnades dessutom förskräckligt , jag försökte räkna dom , de var ca tjugo stycken,

en tanke slog mig plötsligt dom kanske försvarade de 20 sjömän i gravarna bredvid och var deras gästar, kusligt.

Bestämde mig att göra en utbrytning , fäste en näsduk som jag hade fickan överst på pinnen höll den högt upp och började springa mot stranden,

det hjälpte, flera fåglar gjorde stört dykningar men höll sig på behörigt avstånd från min pinne.

När jag kommit en bit på väg slutade dom anfälla, jag hade tydligen lämnat deras område, bon och kyrkogården, suck , lämnade pinnen på stranden och rodde ut till båten.

Värst vad du blev borta länge sade min hustru, jag berättade vad som hänt och att det var gästar från de

drunknade sjömännen som i form av svarta fåglar försökte jaga bort mig från deras kyrkogård.
Hon tittade misstroget på mig, du skojar, nä titta så får du se, men inga fåglar syntes till.
Det är sant sade jag, de jagade mig och jag fick skydda mig med en pinne, den ligger fortfarande kvar på stranden med näsduken som jag glömde.
Visade på min hand där fanns rivmärken kvar efter fågels klor.
Du kan ju ro in själv och kolla och samtidigt hämta min näsduk föreslog jag.
Hm, jag tror jag avstår fick jag till svar.
På natten började det blåsa, vinden hade vänt och båten började gunga oroväckande, min hustru hade också vaknat, bäst vi ger oss i väg sade hon, jag nickade.
Några mer ord behövdes inte, vi visste var och en exakt vad som skulle göras
Vi startade motorn hissade ankaret och tände lanternorna.
Körde en stund för motor men stängde sedan av den och hissade seglen.
Efter ca en timma kom vi till hamnudden och kastade ankar, det låg en båt uppdragen på stranden, det var det enda tecken på liv vi sett hitintills.
Det hade börjat ljusna, men vi var dödströtta och gick och lade oss att sova.
På morgonen när vi vaknade såg vi någon som rörde sig på land, vinkade men han eller hon såg oss inte.
Efter frukosten rodde vi iland med jollen.
Det fanns en stig upp mot bebyggelsen, det fanns flera hus och byggnader och möjligheter att övernatta.
Det bodde en tillsyningsman permanent på ön, han visade oss runt och berättade historier om gamla händelser på ön.
Jag berättade om vad som hänt vid ryska kyrkogården, han ruskade på huvudet, så är det, jag går aldrig dit.
Det spökar här också sade han, Petter Gottberg spökar ibland,
han blev fälld och satt i fängelse för vrakplundring, men ryktena gjorde gällande att han och hans fru lockade fartyg att stranda med falska bloss plundrade och sköt besättningen.
Madame Söderlund en legendarisk Gotska Sandö bodde på ön i 52 år, hon spökar varje gång det är fullmåne sade han med allvar i rösten.
Vi gick runt och kollade på den gamla bebyggelsen, kapellet fyrmästarbostaden och alla andra hus.
Vi försöket tänka oss in hur det var att leva och försörja sig på denna ensliga ö förr i tiden.
SMHI hade utlovat vackert väder ytterligare ett dygn, men sedan skulle det bli sämre mer ökande vindar och även risk för kuling.
Vi rodde tillbaka till båten hissade segel och lade kurs till Fårö.
Efter en fin seglats anlöpte vi den lilla fiskehamnen Lautershorn på eftermiddagen.
Det var tomt på båtar denna tid på året, endast en gammal fiskekutter låg förtöjd där, inte en människa syntes till.
Vi tog långa promenader bland fåren som syntes till här och där i det vackra öppna landskapet på Fårö.
På natten vaknade vi av att det riste i masten, kulingen hade slagit till.
Jag kröp över till hennes koj, den var varm och skön, vi lyssnade på ljudet av vinden och njöt av hur skönt det var att ligga tryggt förtöjd i en skyddad hamn när det stormade utanför.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kungskobran med Poeter.se id #65915 innehar upphovsrätten